

Mali andělé

Bylo jednou jedno dítě připraveno, že se narodí.

Jednoho dne se to dítě ptalo Boha: „Slyšelo jsem, že mě zítra posíláš na zemi? Ale jak tam budu žít, když jsem tak maličký a slabý?“

Bůh odpověděl: „Mezi mnohými anděly jsem vybral jednoho pro Tebe. On Tě bude čekat a starat se o Tebe!“

„Ale,“ ptá se dítě, „tady v nebi nic nedělám, jenom si zpívám a směji se. To je to, co potřebuji, abych bylo šťastné.“

Bůh řekne: „Tvůj anděl Ti bude zpívat každý den. A budeš cítit lásku svého anděla a budeš šťastné.“

A dítě odpovídá: „Jak budu rozumět, když mi lidé říkají, že nemluví jejich jazykem?“

„Jednoduše,“ odpoví Bůh. „Tvůj anděl Ti bude povídat ta nejlepší a nejsladší slova, která jsi nikdy ještě neslyšel a s velkou trpělivostí a pozorností Tě Tvůj anděl naučí mluvit.“

Dítě pohlédlo na Boha a řeklo: „A co mám dělat, když budu chtít mluvit s Tebou?“

Bůh se pousmál na dítě a odpověděl: „Tvůj anděl Ti spojí ručičky a naučí Tě, jak se prosí.“

Dítě promluví: „Slyšelo jsem, že na zemi jsou zlí lidé... kdo mě ochrání?“

A Bůh obejmě dítě a praví: „Tvůj anděl Tě bude bránit i za cenu svého života!“

Dítě smutně pronese: „Ale nikdy už Tě neuvídím!“

Bůh obejmě dítě. „Tvůj anděl Ti vždycky bude vyprávět o mně a naučí Tě způsobu, aby ses mi přiblížilo, i když já vždycky budu s Tebou.“

V tom momentu zavládne klid v nebi, ale už se mohly slyšet hlasy ze země.

Dítě se v rychlosti něžně zeptalo: „Bože, když už teď musím jít, řekni mi alespoň jméno mého anděla!“

Bůh odpoví: „Jméno Tvého anděla vůbec není důležité, Ty mu budeš říkat MÁMA!“

Máma, maminka, mamka, mamuška...

Je to člověk,
který Tě devět měsíců nosil pod svým srdcem
který Tě učil první krůčky a ošetřoval první pády
který Ti jako první ukazoval krásy světa a života
který Tě učil první slova k lidem i k Bohu
který Ti četl pohádky na dobrou noc
který ti zpíval ukolébavky a čekal u Tvé postýlky, než usneš
který si s Tebou hrál
který Tě má rád takovou, jaká jsi
který tu je pro Tebe vždycky, když potřebuješ
který Tě učí nové věci
který Ti dává léky, když jsi nemocná
který Tě utěšuje, když pláčeš a raduje se s Tebou, když se směješ
kterého zajímá, co děláš
který se raduje z Tvých úspěchů
který se o Tebe každý den stará
který nedopustí, abys měla hlad, a vaří Ti oblíbená jídla
pro kterého jsi velice důležitá...

Spoustu těchto věcí bereme asi hodně samozřejmě. Často si ani nevšimneme, že máme na stole připravenou snídani, na židli čisté a vyžehlené oblečení, u tašky svačinu do školy, uklízenou a útulnou domácnost. Ale hlavně máme člověka, který nás neskutečně miluje. Říká se, že mezi největší věci na světě patří mateřská láska a já s tím určitě souhlasím. Bez maminky by to doma bylo moc smutné. Můžeme mít doma spoustu věcí, které nás napadnou, ale skutečný domov – ten tvoří právě maminka.

Už jste si někdy uvědomili, co všechno pro vás dělá vaše maminka? A co všechno pro vás znamená, jak moc je ve vašem životě důležitá? Zkuste se někdy posadit a zamyslet se. A také to všechno nebrat jako samozřejmost, ale zkusit mamince pomoci a poděkovat jí. A poděkujme také Bohu – za toho svého anděla v lidské podobě, kterého nám tady připravil a který nás provází našim životem.

Maminko, děkuji.

Katka Foltýnková (příběh převzat z www.signal.cz)

Ještě o maminkách, tentokrát s humorem

Co naučí jediné maminka

Maminka mě učila logicky myslet: „Proč? Protože jsem to řekla!“

Maminka mě učila rozumět ironii: „Ještě chvíli breč a pak opravdu budeš mít proč!“

Maminka mě učila být vytrvalým: „Neodejdeš od stolu, dokud nesníš ten špenát!“

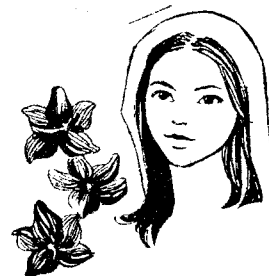
Maminka mě vedla k tělesné obratnosti: „Podívej se na tu špínu, co máš na zádech!“

Maminka mě učila být věřícím: „Modli se, aby to z toho koberce šlo dolů!“

O PANNĚ MARIÍ

Mír, mír, nic než mír. Je třeba, aby se lidé smířili s Bohem i mezi sebou. Je třeba věřit, modlit se a postit, litovat svých selhání a obracet se k Bohu. (Vzkaz Matky Boží z Medžugorie)

Vstupujeme do nejkrásnějšího měsíce roku, do měsíce května, který je zasvěcen naší Matce a královně Panně Marii. V kostelích a na vesnicích u kapliček se konají májové pobožnosti k Panně Marii. Poslechněme si, co o Panně Marii uvádí Katechismus katolické církve:

Mariina úloha v církvi je neoddělitelná od jejího spojení s Kristem a přímo z něj vyplývá. „Toto spojení matky se synem v díle spásy je zřejmé od chvíle pozemského početí Krista až do jeho smrti.“ Zvlášť se to projevilo v hodině jeho utrpení: „Blahoslavená Panna se ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu, spolu se svým jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětí dar, který ona zrodila. A nakonec,

když Ježíš Kristus umíral na kříži, dal jí za matku učedníkovi těmito slovy: ‘Ženo, to je tvůj syn’ (Jan 19,26-27).“

Po nanebevstoupení svého Syna Maria „svými modlitbami pomáhala prvotní církvi“. Spolu s apoštoly a několika ženami vidíme „také Marii svými modlitbami vyprošující dar Ducha svatého, který jí zastínil už při zvěstování“.

„Když konečně neposkvrněná Panna, která byla uchráněna od jakékoli poskvrny dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva, aby se dokonaleji připodobnila svému synu, Pánu pánů a vítězi nad hříchem a smrtí.“ Nanebevzetí svaté Panny je zvláštní účastí na vzkříšení jejího Syna a předjímá vzkříšení ostatních křesťanů: „Ve svém mateřství jsi uchovala panenství, ve své smrti (dosl. usnutí — pozn. překl.) jsi neopustila svět, ó Matko Boží; dosáhla jsi pramene života, ty, která jsi počala živého Boha, a osvobodíš svými modlitbami naše duše od smrti.“

„Budou mě blahoslavovat všechna pokolení“ (Lk 1,48). „Úcta církve ke svaté Panně je niterný prvek křesťanského kultu.“ „Marii ... církve právem uctívá zvláštní úctou ... Už od nejstarších dob je blahoslavená Panna uctívána pod názvem ‘Bohorodička’ a věřící se v modlitbách utíkají pod její ochranu ve všech nebezpečích a potřebách ... Tato úcta ... je sice zcela jedinečná, ale podstatně se liší od úcty klanění, která se vzdává vtělenému Slovu stejně jako Otci i Duchu svatému, a velmi ji podporuje“; nachází svůj výraz v liturgických svátcích, zasvěcených Matce Boží, a v mariánské modlitbě svatého růžence, „souhrnu celého evangelia“.

S modlitbou růžence je spojena možnost získat odpustky. Pro plnomocný odpustek:

- postačí recitace jedné třetiny, těchto pěti desátek, a to bez přerušení
- k ústní modlitbě je nutno připojit rozjímání příslušných tajemství

- při veřejné recitaci je třeba jednotlivá tajemství vyslovovat podle schváleného a platného místního obyčeje.

Věřící se má růženec modlit s úmyslem odpustek získat, má přistoupit ke svátosti smíření, má přijmout svaté přijímání a pomodlit se na úmysl Svätého otce.

Pamatujme, že při modlitbě růžence neodřikáváme slova svá, ale modlitbu Otče náš, kterou nás naučil Ježíš Kristus, a modlitbu Zdravas Maria, v níž opakujeme slova, která řekl archanděl Gabriel Panně Marii při zvěstování, a slova pozdravu Alžběty. Přes tuto ústní modlitbu si jakoby promítáme hlavní události ze života Ježíšova a Panny Marie. Přemýšlíme o nich a aplikujeme je na sebe a na dnešní život a tím se posilujeme.

Živý růženec se modlí dvacet osob tak, že každá z nich se denně pomodlí desátek, který jí byl určen. Tento desátek se každá osoba modlí po dobu jednoho měsíce. Ke každému desátku je připojen úmysl, za který je obětován.

Pobožnost živého růžence vznikla ve Francii díky Pavle Marii Jaricotové, která působila mezi dělnicemi v městečku Saint-Vallier na počátku 19. století. Od roku 1831 se živý růženec začal šířit po celém světě. Modlíme se ho i v naší farnosti. Škoda, že se ho u nás modlí velmi málo věřících. Přece to není tak velká zátěž, když se pomodlíme denně jeden desátek. Pokud by se k živému růženci chtěl připojit někdo z věřících ve Val. Kloboukách, přihlaste se u paní Aničky Fojtů.

Jan Pavel II. řekl o růženci: „Růženec je má nejmilejší modlitba. Je to modlitba podivuhodná svou prostotou a hloubkou. Na pozadí zdravasů před námi defilují hlavní události ze života Ježíše Krista.“

Rudolf Fiala

NĚKDY JE DOBRÉ ZATOPIT

Je po Velikonocích, téměř konec března, ale jaru se ještě nějak nechce. Tak jdu zatopit. Vyhrabat popel, pár třísek, nějaký papír, hezky vše srovnané jak má být. Škrtnout sirkou a teď počkat, až se to rozhoří. V ruce mi zbyla poslední strana Lidových novin. Očima přeběhnu titulky, co by tak stálo za přečtení a ejhle - Ludvík Vaculík a jeho „Poslední slovo“. Už i nadpis se mi zdá zajímavý - **Nebe a dudy**, a tak začínám číst...

Jsem militantní katolík. Soudím tak podle toho, že jsem jednou v Chrámu sv. Víta smekával cizincům klobouky z hlav a říkal jim: „Jste v kostele!“ Jestli teď ten chrám dají státu, budu tam asi rozhazovat krámy penězoměncům, které stát všude pěstuje.

Já nevím, nač stát potřebuje kostel. Církev ho potřebuje k výkonu svého povolání. Má tam Boha. Stát tam nemá nic. Pro stát je to honosný majetek: symbol moci a panování. Říkají-li teď někteří lidé, že ve středověku to tak právně i fakticky bylo, neberou v úvahu, že panovník tehdy měl moc z vůle Boží a odpovídal mu za poddané až po tu duši. Dneska? Pche!

Lidé, kteří ve sporu o ten chrám jsou na straně státu, nejsou tolik pro stát, jak jsou proti církvi: ve všem a vůbec. Vědí, že stát chrám nepotřebuje. Ale má naň právo, když se o něj musí starat, jelikož církev na to nestačí. To je důvod povrchní: stát se musí starat například i o Výzkumný ústav chemický, potřebný lidu jako kostel. Tu

nejde o spor dvou rovnoprávných stran: církev a stát, to je jako nebe a dudy. Tato metafora tu náhodou velice vystihuje skutečnost: církev opravdu slibuje lidem nebe, stát jim slibuje dudy. Nepochybujeme o tom, že dudy jsou velice nutné, ale stát má nepoměrně lehčí úkol než církev.

Stát žádný kostel ke své práci na dudách nepotřebuje. Chce ho jen proto, aby ho neměla církev. Říká: ten chrám je symbolem historické totožnosti státu, jeho slávy a důstojnosti. Církev toto nepopírá a v tomto ohledu stát umí podpořit, zatímco on sám s těmi hodnotami zachází všelijak.

Všimněte si, že já tu neagituju pro náboženství, nehlásám žádnou víru, nepřítírám se k Bohu. Jsem i militantní husita, proto popírám „světské panování kněží“. Na stranu církve se stavím, protože vím, proč proti ní jsou státní zákoníci. Tento spor je jen částí tažení proti katolické církvi, jako je jí i odpírání restituace majetku. Proti křesťanským církvím jako hlasatelkám evangelií jsou jednak lidé hrubí a prázdní: takové to maso lidu na váhu. Ale pak i lidé vzdělaní a myslící, které však právě váha mozku přivedla k názoru, že člověk je vrcholem vývoje hmoty a vědomím vesmíru, což si myslím také. Má tedy člověk za sebe odpovídat sám, bez Boha. Odpovídat – komu? Tu já nechávám otazník pro věřící astronomy a fyziky, neboť i tací vzdor svému rozumu jsou.

Myslím, že důvod k tažení proti církvi je horší, nižší. Působení církvi a vliv náboženství jsou nepříjemné lidem se zakrnělým nebo potlačeným svědomím. Jsou to lidé, co neuroticky reagují už na slovo Bůh, svědomí, mravnost... Oni chtějí, aby za správné platilo všecko, co činí: když proti tomu není žádný předpis a zákon. A zákon, ten oni dovedou demokraticky změnit, takže budou při své zvlášti čím dál svobodnější. Když jim nikdo nebude připomínat zákon vyšší.

V kotli praská, já sedím na klátku a přemýšlím: „Tak jim to zase jednou Ludvík nandal! Ale co s tím? Zajet do Prahy a udělat tam pořádek? Účinnější a hlavně levnější bude asi se za to vše pomodlit – Bůh je přece mnohem mocnější! Aspoň jeden otčenášek.“ V kotli praská, je třeba přiložit. Se dřevem mizí v plamenech i poslední stránka Lidových novin. Někdy je dobré zatopit.

Tomáš Cahel

PŘEHLED SBÍREK ZA LEDEN – DUBEN 2008

	Val. Klob.	Lačnov	Študlov	Tichov	celkem	
leden	38 665	6 850	4 585	2 200	52 300	Potřeby farnosti
únor	59 015	11 355	7 110	2 920	80 400	sv. Petr
březen	74 340	16 040	9 165	4 055	103 600	seminář
duben	58 220	9 670	5 175	1 885	74 950	Poteč

Ať Pán Bůh bohatě odplatí všem dárcům jejich štědrost, se kterou přispívají na potřeby farnosti i celé církve.

O. Karel

Církevní řády a kongregace v českých zemích

Na závěr asi 3-letého cyklu o mužských řeholních institucích vám chceme předložit jejich přehled a shrnutí počátků rozvoje církevních řádů a kongregací v českých zemích.

V českých zemích působily a působí řehole římskokatolického ritu (*ritus = souhrn obřadů, předpisů a zvyklostí v jednotlivých církvích*). Jedinou výjimkou byli baziliáni a baziliánky řeckokatolického ritu.

Každý řád a některé kongregace a společnosti mají svou řeholi (*tj. církevně schválený soubor pravidel pro život členů řádu*). Řehole může být společná více řádům. Kromě ní mají i svoje vlastní statuta (*souhrn nařízení a ustanovení*). Řehole jsou pojmenované po svém autorovi:

- řehole sv. Basilia (Ba)
- řehole sv. Benedikta (Be)
- řehole sv. Augustina (Au)
- řehole sv. Františka z Assisi (Fr)
- řehole sv. Ignáce z Loyoly (Ig)

V následujícím přehledu jsou vyjmenovány řády, kongregace a společnosti, které působily a naprostá většina z nich stále působí na území Čech, Moravy a Slezska.

Kromě jejich základního rozdělení obsahuje tabulka i ustálená pojmenování jejich řeholního domu (konventu) a pro zajímavost je u mužských řádů uvedena (zkratkou v posledním sloupci) i řehole, kterou se daný řád řídí.

Řeholní instituce mužské

1. Mužské řády:

a)	rytířské řády (ordines militares)	maltézští rytíři (johanité)	komenda	Au
		němečtí rytíři	komenda	Au
		templáři	komenda	Au
		řád sv. Ducha	komenda, řádový dům	Au
b)	křížovnicki (crucigeri)	s červenou hvězdou	špitál, dům, komenda	Au
		s červeným křížem (Strážci Svatého hrobu)	proboštsví	Au
		s červeným srdcem (cyriaci)	kanonie	Au
c)	řeholní kanovníci (canonici regulares)	řehol. kanovníci sv. Augustina	kanonie	Au
		premonstráti	kanonie	Au

d)	mnišské řády (monachi) jen jim přísluší označení „mnich“	benediktini	opatství, převorství, proboštsví	Be
		cisterciáci	opatství, převorství, proboštsví	Be
		celestini	převorství, paraklet	Be
		kartuziáni	kartouza	Be
e)	mendikantské (žebravé) řády (ordines mendicantes)	dominikáni	konvent	Au
		minorité	konvent	Fr
		františkáni	konvent, rezidence, hospic	Fr
		hyberní	konvent	Fr
		kapucíni	konvent	Fr
		obutí augustiniáni (eremité, poustevníci)	konvent	Au
		bosí augustiniáni (eremité)	konvent	Au
		obutí karmelitáni	konvent	sv. Alberta
		bosí karmelitáni	konvent	sv. Alberta
		trinitáři	konvent, kolej	Au
		servité	převorství	Au
		pavláni	konvent	sv. Frant. z Pauly
f)	řeholní klerikové (clerici regulares)	pavlíni	konvent	Au
		milosrdní bratři	konvent, vždy s nemocnicí	Au
		kajetáni (theatini)	kolej	J.P. Caraffy
		barnabité	kolej	sv. Zaccari
		jezuité (Tovaryšstvo Ježíšovo)	kolej (seminář, gymnázium), profesní dům, rezidence	Ig
		piaristé	kolej, rezidence (a vždy školy)	

2. Mužské kongregace :

oratoriáni (filipíni)	oratoř
redemptoristé (kongregace Nejsvětějšího Vykupitele)	koleje, hospic
ivanité poustevníci	poustevní
eucharistiáni (kongregace kněží Nejsvětější Svátosti)	konvent
obláti Panny Marie	filialní domy
misionáři Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	konvent
kalasantini	kolej, expozitura, oratorium
kongregace sv. Michala	konvent
školští bratři (bratři křesťanských škol)	ústavy
petriáni (kongregace bratří Nejsvětější Svátosti)	kolej, rezidence
těšitelé (kongregace Bratří těšitelů z Gethseman)	kolej

3. Mužské řeholní společnosti :

bartolomité	konvent
společnost Srdce Ježíšova	konvent
salesiáni	kolej
salvatoriáni (společnost Božského Spasitele)	kolej
verbisté (společnost Božího Slova)	misijní dům

Členové a členky řádů skládají slavné sliby: slib poslušnosti, čistoty a chudoby, u některých řádů ještě čtvrtý slib příslušnosti k určitému domu, či jiný slib související s posláním řádu.

Členové a členky kongregací a některých ústavů skládají sliby jednoduché, buď věčné, nebo na určitou dobu.

Řeholní oděv

Statuta většiny církevních řádů předepisovala pro příslušníky komunity povinný způsob odívání, který byl zejména ve starším období přísně dodržován a střežen. U řeholníků měl být oděv výrazem jejich nitra, a šaty i obuv musely proto odpovídat řeholním ideálům chudoby a pokory.

Pořizování šatů pro členy konventu se dělo u většiny řádů jednotně, v určitý den, kdy řeholníci obdrželi již hotový hábit ušitý dle řádových předpisů. Současně platil zákaz koupě nebo prodeje šatu bez svolení představeného konventu.

Ošacování patřilo k největším výdajům kláštera a bylo svěřováno na starost jednomu z členů konventu – u cisterciáků to byl např. vestiarius, u německých rytířů měl titul trappier, ...apod. Ten měl na starost veškeré opatřování oděvů, ručil za správnost provedení, a byl proto často i nadřazeným krejčích, případně tkalců.

V průběhu několika století si původní řádový oděv zachovával svoji základní podobu, proměňoval se jenom v drobnějších úpravách, častěji pouze v materiálu a barvě. Pro jednotlivé části historického řeholního oděvu se ustálily tyto pojmy:

biret: pokrývka hlavy čtverhranné formy, se třemi či čtyřmi diagonálními žebry

cingulum: pás nebo šňůra sloužící k převázání hábitu

hábit: kutna, řeholní oděv; široká, ke kotníkům sahající tunika

klerika (sutana): dlouhé spodní roucho kněží, sahající ke kotníkům a zapínané vpředu na knoflíky, narozdíl od taláru přiléhá nahoře k tělu

mozeta: krátká chůrová pláštěnka vpředu zapínaná řadou knoflíků, vzadu s kapucí

rocheta: bílé volné roucho s úzkými rukávy, sahající po kolena

sarrocium: dlouhý úzký pruh z plátna na přední i zadní straně taláru

škapulíř: pruh látky splyvající vpředu i vzadu, s otvorem pro hlavu, po stranách někdy spojený páskami

talár: volný plášť stejného typu jako hábit, u řeholních kleriků a všech mužských kongregací a společností

Radikální změnu řeholního oděvu umožnil dekret II. vatikánského koncilu z 28. 10. 1965 „Perfectae caritatis“, který dovoluje zjednodušení oděvu a jeho přizpůsobení „současným společenským i pracovním podmínkám, v nichž členové řádu vykonávají svoji činnost (např. zjednodušení závoje a zkrácení šatů u ženských řádů apod.).

Uspořádání klášterního komplexu

Kláštéry jako významné strategické a pevnostní body hrály důležitou úlohu např. i v politických a vojenských záměrech panovníka. Každý klášter byl současně i důmyslně komponovanou soustavou budov nejrůznějšího poslání, často vsazenou s neobyčejným mistrovstvím do krajiny a jejího reliéfu.

Základní podobu komplexu klášterních budov předurčovaly do značné míry řádové reguly. Nejdůležitější součástí kláštera byl konventní kostel, k němuž přiléhala obvykle

kvadratura (= *ambit* = křížová chodba - od předrománské doby základní součást vybavení kláštera nebo sídla kapituly, klenutá chodba kolem čtvercového nebo obdélného rajského dvora, otevřená do něho arkádami, do jejichž oblouků se v gotice vkládaly kružby (souměrné obrazce)

s rajským dvorem (= čtyřúhelné prostranství mezi čtyřmi křídly ambitu, upravené jako zahrada uprostřed se studnou, někdy krytou, k níž jdou křížující se cestičky).

Kolem kvadratury v prostoru

klauzury (= uzavřený, volně nepřístupný prostor - část kláštera nepřístupná laickým osobám, zvl. osobám druhého pohlaví) vznikaly další klášterní budovy nezbytné pro život řeholníků. Nejvýznamnějším prostorem byla kapitulní síň, většinou v sousedství kostela, určená k jednání členů

konventu (osazenstvo kláštera a v přeneseném významu obytná klášterní budova). Na protější straně ambitu byl obvykle umístěn

refektář (= společná jídelna, charakteristický prvek všech klášterních komunit. Býval umístěn v přízemí v bezprostředním spojení s kuchyní. Některé kláštéry měly refektář zimní a letní a zvláštní jídelnu pro opata. Společné stolování a jednotná strava patřily k velmi přísným pravidlům řeholního života. Do jídelny byli svoláváni řeholníci zvoněním. Zasedalo se podle předem určeného pořádku, stoly představeného a vyšších hodnostářů konventu byly obvykle odděleny od míst ostatních členů komunity. Nad dodržováním předepsaného pořádku dbal předsedající stolování (většinou nejvyšší představený konventu). Jídlo bylo zahajováno i ukončováno společnou modlitbou, přebytečná strava byla odkládána pro chudé.), dále

dormitář (= společná ložnice, jeho hlavní smysl spočíval v možnosti dohledu představeného nad řeholníky i v noční době. V dormitářích bylo přísně dbáno na zachovávání *silentia* (mlčení), uléhání i vstávání bylo společné ve stanovenou hodinu. V některých kláštěrech byla zřizována dormitoria letní i zimní. Později byl dormitář nahrazen u některých řádů samostatnými celami, např. u kartuziánů.) Z dalších prostor bylo důležité např. obydlí opatovo, obvykle s domem pro přijímání hostů, kuchyně a řada dalších obytných i hospodářských objektů. Součástí kláštera býval i

laický špitál (= hospital, dům pro staré a nemocné, zřizován velmi často před dolní branou, později přímo ve městech. Spravovala je špitální bratrstva a některé rytířské a křížovnické řády zejména jako útulky pro poutníky), který stával mimo hradby. Spojení se světem zajišťovala

fortna (vstupní brána pro pěší) s obydlím fortnýře.

Učící se Církev

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Církev v soužití se synagogou (1. čt. Sk 2,42–7)

- první obec křesťanů v Jeruzalémě: společenství víry, lásky a majetku
- od synagogy se liší právě Ježíšovým Duchem, bratrskou láskou, živou eucharistií a modlitbou. Ježíšův Duch v ní působí charismatickou, uzdravující silou navenek a uvnitř znovuzrozením, „křtem Ducha“.
- Ježíše uznávají křesťané za Mesiáše, považují se za pravé Izraelity a horlivě konají všechny povinnosti zbožného potomka Abraháмова
- kde je Duch Svatý, tam vládne jednota, radost, společenství a láska. To lidé zavinili, že Církev nenahradila synagogu, jak k tomu Duch nabádal. Pravda, láska nerozdvojuje, ale lež a nenávisť. (V duchu dokumentu PBK Židovský národ)

SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Maria při zvěstování (Lk 1,26–38, KKC 484–486, 494)

- skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny
- Duch Svatý na tebe sestoupí
- staň se mi podle tvého slova

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Co je to vykoupení? (2. čt. Petr 1,17–21, KKC 606–611)

- Kristus se obětuje Otci celým životem
- Beránek, který snímá hříchy světa
- Ježíš se svobodně ztotožňuje s vykupitelskou láskou
- Eucharistie

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Nezbytnost křtu ke spáse (1. čt. Sk 2,36–41, KKC 1257–1261)

- příkaz učedníkům
- křest krve a touhy
- děti, které zemřely bez křtu

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Účast laiků na Kristově kněžství (2. čt. 1 Petr 2,4–9, KKC 897–913)

- povolání laiků
- jejich účast na Kristově kněžském, prorockém a královském úřadu

6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Církev – chrám Ducha Svatého (Jan 14,15–21, KKC 797–801)

Duch Svatý dělá z Církve chrám živého Boha

SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha... (KKC 659–661)

- po vzkříšení 40 dnů s učedníky
- nezvratný vstup jeho lidství do Boží slávy
- „Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu.“

Setkání Rodiny Neposkvrněné

Letos se sejdeme s našimi slovenskými přáteli Rodiny Neposkvrněné **31. května na Velehradě**. Věřím, že nebudete váhat a přihlásíte se na toto krásné setkání. Jsou zváni všichni, i ti, kdo nejsou členy Rodiny Neposkvrněné.

Program:

- 10⁰⁰ hod. - promluva Sr. Bernadety
- 10³⁰ hod. - slavná mše sv.
- 14⁰⁰ hod. - rozjímavý růženec
- 14⁴⁵ hod. - svátostné požehnání
- 15⁰⁵ hod. - odjezd domů

Hlaste se u paní Zvoničkové (telefon 604 680 050) nejpozději do 15. května 2008, abych mohla objednat autobus. Prosím o zaplacení při přihlašování.

Cena zájezdu: 130,- Kč

Odjezd autobusu: z Val. Klobouk v sobotu 31. května v 8¹⁵ hodin od autobusového nádraží.

Obvazy pro malomocné

Koncem května bychom rádi odeslali zásilku obvazů. Prosím obětavé pletařky, aby upletené obvazy odevzdaly do 25. května v sakristii.

V akci budeme pokračovat a dá-li Pán, na podzim bychom odeslali další.

Všem pletařkám Pán Bůh zaplatí!

Pro ty, které by se chtěly připojit, připomínáme: Obvazy se pletou z příze Sněhurka bílé barvy nebo velmi světlých odstínů na jehlicích č. 2,5. Plete se stále hladce.

Úzké obvazy se pletou na 25 ok včetně krajových, délka 275 vroubků.

Širší obvazy se pletou na 30 ok včetně krajových, délka 275 vroubků.

Po ukončení se obvazy zapošijí.

Je třeba dodržet určenou přízi i sílu jehlic!

Proč někteří Marii odmítají?

Mariánská úcta je křesťansky oprávněná a správná. Nebyla to dobrá doba, když se někteří domnívali, že kvůli pravé úctě k Bohu je třeba přerušit spojení s Kristovou Matkou. Nedošlo k tomu ale náhodou. Člověk má totiž někdy sklon přeceňovat to, co miluje. Tak se do vztahu k Marii dostalo leccos přehnaného a blouznivého. K tomu přistupovaly vlivy legend a lidová touha obklopit milované postavy mimořádnými jevy a zázračnými událostmi. Toto napáchalo v oblasti mariánské úcty hodně zla.

Nelze se proto divit, že se proti tomu zvedla kritika všeho druhu, oprávněná i neoprávněná, a že mnozí opravdoví lidé nenacházejí k Marii cestu. Chtějí se vymanit z přepjatosti a pokřivenin, nedokáží však rozlišovat, a proto bohužel odhazují vše. Je to ale velká ztráta, protože dějiny zbožnosti ukazují, jak dokonale je propojena pravá mariánská úcta se smyslem pro křesťanskou pravdu a spásu. (Podle R. Guardiniho)

Vyvarovat se extrémů

Kvůli potřebě zachovávat v uctívání Marie vyváženost, vybízí koncil všechny, „aby se zdrželi ... nesprávného přepínání“ (LG 67). Přepínání vychází z radikálních požadavků, aby všechna výsostná práva Kristova a veškerá charismata církve byla vztahována také k Marii.

V mariánském učení je ale naopak vždy nutné zachovávat nekonečný rozdíl mezi lidskou osobou Mariinou a božskou osobou Ježíšovou. Přiznávání „maxima“ Marii se nesmí stát normou mariologie! Obdobně koncil varuje před umenšováním Marie. Takových extrémních pozic se lze vždy vyvarovat s pomocí věrohodné a opravdové věrnosti pravdě, jak je vyjádřena v Písmu a v apoštolském předání. Opravdová úcta k Boží Matce musí být naprosto kristocentrická, hluboce zasazena do tajemství Boží Trojice, vtělení a vykoupení. (srov. Jan Pavel II., generální audience 3.1.1996)

Maria - ukazatel pro křesťanský život

Hledáme-li v evangeliu člověka, který může být ukazatelem pro náš křesťanský život, setkáme se s Marií. Máme ji před sebou v různých situacích, ve kterých se i my, lidé 21. století, znovu nacházíme.

Podívejme se například na Marii při zvěstování. Přichází k ní anděl, představuje se jí jako posel smlouvy, kterou s ní chce Bůh uzavřít. Maria svým „ano“ umožnila Bohu, aby se skrze ni mohl stát na zemi člověkem. Nestačí, že si ji Bůh vyvolil. Potřebuje i její souhlas. Teprve tímto „ano“ se uskutečňuje tajemství vtělení. Víra se zde mění na okamžitou připravenost.

Také my prožíváme okamžiky „zvěstování“, okamžiky jasného Božího volání, chvíle, které od nás vyžadují životní rozhodnutí! Rozhodnutí, které nás vybízí všeho zanechat, všeho se odvážit a věřit, že krok, který se od nás požaduje, je přes svou možnou tvrdost výrazem Boží lásky, a že slouží k uskutečnění toho, co s námi Bůh zamýšlí. Jistěže takové pozvání mnohdy neodpovídá plánu, který jsme si snad pro svůj život udělali. Avšak vůle Boží má pro nás nakonec ve všech důsledcích větší cenu než naše plány.

Smějte se, je to zdravé!

Dva zbožní křesťané diskutovali o správné pozici a postoji při modlitbě. Jeden řekl: „Je třeba klečat na kolenou se skloněnou hlavou, v bázni před Všemohoucím“.

Druhý muž oponoval: „Ne, ne, je psáno, že Bůh stvořil člověka k svému obrazu. Správné je při modlitbě stát s pohledem upřeným do nebe na Boží tvář a hovořit s ním jako dítě se svým otcem“.

Náhodou je slyšel nějaký soused. Taky se přidal k debatě: „Já teda o těch pozicích moc nevím, ale tu nejvroucnější modlitbu v životě jsem se modlil hlavou dole ve studni.“

„Včera jsem našel hodinky,“ říká ministrant.

„Ale nenechal sis je, že,“ ujišťuje se pan farář.

„Ne, prodal jsem je u vetešníka.“

Mnich přechází přes křižovatku a sleduje oblaka na obloze. Policista na něho volá: „Hej, pane, koukejte se, kam jdete, nebo půjdete tam, kam koukáte!“

Pacient se probere po operaci z narkózy a vidí, že je v zatemněném pokoji.

„Co se děje?“ ptá se úzkostlivě sestry.

„Jen klidně ležte, to zatemnění nařídil lékař,“ uklidňuje ho sestra. „Naproti nemocnici hoří dům, tak abyste nebyl vyděšen, že se operace nepodařila a že už jste v pekle.“

Chlapec přijde ke zповědi, vytáhne lístek a čte: „6 rohlíků, litr mléka, ...“

Ministranská soutěž ve znalostech knihy Skutků

Poslední dubnovou sobotu 26. 4. se v Újezdě konalo děkanátní kolo soutěže pro ministranty o zájezd do Říma. Soutěž po celé arcidiecézi organizuje P. František Sedláček ze Štípy. Do děkanátního kola se zapojili ministranti z Pozlovic a Luhačovic, ze Slopného, Drnovic a Újezda, zástupce ze Slavičína a tři naši ministranti. Soutěžní otázky nebyly vůbec snadné. Sám jsem si teprve při opravování výsledků upevnil některá fakta o působení apoštolů a Pavlových misijních cestách. Věděli byste například, jaký zázrak udělal Pavel v Lystře nebo kdo byl Elymas či kam vyšli Pavlovi naproti římským křesťanům? Mnozí z ministrantů si s těmito otázkami úspěšně poradili. Proto je tato iniciativa podpořit zájem o Bibli a dějiny prvotní církve vítaná. Vždyť Skutky apoštolů zůstávají pořád pro nás všechny jakýmsi zrcadlem, podle kterého máme upravovat svůj obraz, své vystupování před světem.

Z každého děkanátu postupují čtyři vítězové. Dva mladší pojedou v létě na třídní pouť po jižních a středních Čechách s P. Antonínem Pechalem, dva starší na týden do Říma s P. Františkem Sedláčkem. Jedním z nich je i náš ministrant Pavel Fojtů. Blahopřejeme!

bratr Stanislav

KRAŠASŮV ARCHIV

Prý rozhovory vůbec nedává. Originální introvert:

Jiří Schmitzer, herec a písničkář

Myslíte si, že hudební kritici mohou kritikami umělce motivovat k lepšímu výkonu?

Mám vlastní kritiky a jednou jsem už taky dostal PET lahvi po hlavě. Kterýsi nejmenovaný kritik se vyjádřil o mých skladbách tak, že některé noty hraju navíc. Já se nikdy čist noty nenaučil a podle nich ani nehraju. Nejsem proto interpretem cizích věcí, ale interpretuji ty svoje. Kamarádím se Zdeňkem Mertou a když slyšel mou hru, řekl mi v podstatě to samé, co onen kritik. Když jsem se ale ohradil, jestli to tam nemůže zůstat, když je to můj záměr, tak se hned omluvil, že potom je to jiná situace a mohu to nechat.

Můžeme se dočkat toho, že Jiří Schmitzer bude mít za zády kapelu?

Sice jsem začínal jako basák v bigbeatové kapele, ale dnes už bych to nesnesl. Působím v současnosti ve třech divadlech a hrát navíc s kapelou by bylo náročné: nejprve společná domluva, zkoušky, potom cestování, převážení hromady technického vybavení a nakonec obrovská zodpovědnost. Mluvil jsem o tom s Markem Ebenem, který hraje s bratry a takové problémy zrovna řeší. Myslím, že mám jako sólista svobodu, prostě se můžu vzít a jet. Neohlížet se přítom na kolegy ve skupině.

Co si říkáte cestou na koncert, máte strach z publika třeba jako Vlasta Redl?

Už na koncert přijíždím s tím, že něco zkazím, že se něco podělá, praskne struna jako při dnešní první půlce koncertu, že nebude k máni to či ono. Nevnuču každému svoji hudbu. Těm posluchačům, kterým se to líbí, za ty jsem rád, komu se to nelíbí, tak nebudu proti, aby se zvedli a odešli. Je to určitě lepší, než aby projevovali vůči mým písním nevoli. Řídím se tím, že když mě chcete, tady mě máte a dál to nerozebírám. Ber, nebo neber.

Co vás, kromě fotografování během koncertu, může takřikajíc vytočit?

Mám ve smlouvě, že mě při produkci nesmí fotografovat. Pořadatel to má ve smlouvě a musí zajistit odpovídající prostředí. Nejsem navíc tady kvůli fotografovi, ale kvůli lidem, kteří si zaplatili. Dokážu si poradit s opilcem, ale neuvěřitelně mě vytáčí hulváti.

+++

REDAKCE DĚTEM

Interview ...

“Pojď dál,” řekl Bůh. “Tak ty bys se mnou chtěl udělat interview?”

“Jestli máš čas ...,” řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: “Můj čas je věčnost a proto je ho dost na všechno. A na co se mě vlastně chceš zeptat?”

“Co Tě na lidech nejvíce překvapuje.”

Bůh se zavrtěl v křesle a odpověděl: “To, že je nudí být dětmi a tak pospíchají, aby dospěli a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že se tolik strachují o budoucnost, že zapomínají na přítomnost a tak vlastně nežijí ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí jako by nikdy neměli umřít a že umírají jako kdyby nikdy nežili.” Bůh mě vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli.

Pak jsem se zeptal: “Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?”

Bůh se usmál a odpověděl: “Chci, aby poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je miloval. Mohou jen dovolit, aby je druhí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíc, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milujeme hluboká zranění, ale trvá mnoho let, než se takový zranění uzdraví. Chci, aby se naučili odpouštět Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velmi milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno kromě štěstí. Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, ale přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždy nestačí, aby jim odpustili druhí, ale že oni sami musí odpouštět.” Chvíli jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mě udělal čas. Poděkoval jsem mu za vše, co pro mne a mou rodinu dělá. Bůh odpověděl: “Kdykoli. Jsem tu 24 hodin denně. Jen se zeptej a já ti odpovím.” Lidé zapomenou, co jste řekli, co jste udělali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

Kvíz:

1. Jaká znáš tajemství svatého růžence?

- a) radostná, světlá, bolestná, slavná
- b) radostná, světlá, šťastná, smutečná
- c) veselá, veřejná, bolestná, vítězná

2. Kropenka je

- a) druh slepice
- b) nádobka u vchodu kostela, v níž je svěcená voda
- c) nádobka se svěcenou vodou, ze které se kropí lid

3. Které znáš tři božské ctnosti?

- a) pravda, láska, víra
- b) víra, naděje, láska
- c) naděje, upřímnost, statečnost

4. Ornát je

- a) svrchní liturgický oděv kněze a biskupa ke mši svaté
- b) svrchní liturgický oděv jáhna, kněze a biskupa ke mši svaté
- c) v jižních Čechách hovorový název oráče na poli

5. Hlavní části mše svaté jsou

- a) žalmy, hymnus, krátké čtení, Zachariášovo kantikum
- b) znamení kříže, modlitba růžence, proměňování, svaté přijímání
- c) vstupní obřady, bohoslužba slova, bohoslužba obětí, závěrečné obřady

6. Kdy je slavnost seslání Ducha svatého?

- a) 60. den po Zmrtvýchvstání Páně
- b) 50. den po Zmrtvýchvstání Páně
- c) 40. den po Zmrtvýchvstání Páně

7. Proč Bůh nemůže udělat např. kulatý čtverec?

- a) protože Bůh není až tak úplně všemohoucí
- b) protože Bůh dělá pouze věci rozumné, které mají smysl
- c) protože Bůh je schopen udělat pouze některé zázraky a kulatý čtverec k nim rozhodně nepatří

Modlitby nemocných

Úmysl na květen: Ať se naše nebeská Matka Panna Maria přimlouvá za naše rodiny a do své mateřské péče ať vezme především naše děti.

V měsíci dubnu 2008 byli pokřtěni:

Anna Anežka Švrčinová z Val. Klobouk
 Michael Švirák z Val. Klobouk
 Michaela Odehnalová z Val. Klobouk
 Petra Červenková z Val. Příkaz
 Anna Švachová z Drnovic
 Kamila Psotová z Poteče
 David Mana z Lipiny
 Radim Řepka z Brumova – Bylnice
 Sebastian Dominik Ovesný z Val. Klobouk
 Roman Václav Křek z Lačnova
 Zuzana Anna Křeková z Lačnova
 Kateřina Jana Křeková z Lačnova
 Kateřina Eliška Machů z Val. Klobouk
 Radek Jakub Machů z Val. Klobouk
 František Jan Žák z Poteče

V měsíci dubnu 2008 byli sezdáni:

Robin Sochora z Tichova a Eva Ungermannová z Kamence
 Stanislav Maček ze Študlova a Alena Ščotková z Lačnova
 Eduard Koller z Poteče a Šárka Fojtíková z Nedašova
 Marcel Unar ze Zlína a Zuzana Machalová z Poteče

V měsíci dubnu 2008 byli pohřbeni:

Františka Krahulíková z Lačnova, nar. 1936
 Františka Kudelová z Lačnova, nar. 1914
 Marta Albrechtová z Val. Klobouk, nar. 1923
 Ladislav Trčka z Lačnova, nar. 1932
 MUDr. Alois Vašička ze Strážnice, nar. 1917
 Zdeněk Ščotka z Val. Klobouk, nar. 1951
 Josef Petrůj z Val. Klobouk, nar. 1949
 Stanislav Satin z Popova, nar. 1926
 Jan Vlček z Val. Klobouk, nar. 1931
 Marie Trochtová ze Študlova, nar. 1942
 JUDr. Josef Mana z Lipiny, nar. 1919
 František Novosad z Křekova, nar. 1924

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Ondřej Horáček, Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Mikulčík, Milena Novosadová, Veronika Mikulčíková, DiS., Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné. slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.